

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΡΩΑΔΙΤΗ

anarchism.espivblogs.net

Ο σύντροφος Δημήτρης Τρωαδίτης δραστηριοποιείται για πάνω από τέσσερις δεκαετίες στο αναρχικό κίνημα της Ελλάδας και της Αυστραλίας, έχοντας παράξει ένα πλούσιο και συνεχώς διευρυμένο συγγραφικό, ιστοριογραφικό, ποιητικό, μεταφραστικό και αγωνιστικό έργο.

Είναι ιδρυτικό μέλος του Melbourne Anarchist Communist Group, μέλος των εκδοτικών ομάδων των anarkismo.net, A-Infos και του Institute for Anarchist Theory and History και διαχειρίζεται την ιστοσελίδα “Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης”.

Το anarchism.espinblogs.net αναγνωρίζοντας την προσφορά του, πρότεινε στον σύντροφο την διεξαγωγή μιας συζήτησης πάνω σε μια σειρά θεμάτων. Τον ευχαριστούμε για την αποδοχή της πρόσκλησης και τις υψηλού ιστορικού, ιδεολογικού και πολιτικού βάθους απαντήσεις του.

Παραθέτουμε την συζήτηση

Πότε άρχισε να λειτουργεί ο ιστότοπος «Ούτε θεός – Ούτε αφέντης» και πώς αποφάσισες την δημιουργία του;

Ο ιστότοπος «Ούτε Θεός – Ούτε Αφέντης», εμφανίστηκε στα μέσα του ελληνικού καλοκαιριού του 2008. (Λέω καλοκαιριού γιατί στην Αυστραλία η εποχή αυτή είναι χειμώνας, λόγω της αλλαγής των εποχών).

Τρεις μήνες πριν είχα τερματίσει τη συνεργασία μου με έναν πρώην σύντροφο, με τον οποίο για περίπου τέσσερα χρόνια εργαζόμασταν από κοινού στην κατεύθυνση του να εκδώσουμε ένα βιβλίο για την ιστορία του αναρχικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Όμως, ενώ το βιβλίο ήταν έτοιμο και βρισκόμασταν στα τελευταία «χτενίσματα» και ελάχιστα βήματα πριν από την πόρτα του τυπογραφείου, προέκυψαν σοβαρές πολιτικές και ιδεολογικές διαφωνίες μεταξύ μας, αλλά και διχογνωμίες όσον αφορά το ακριβές περιεχόμενο του βιβλίου, κάτι που οδήγησε στον πλήρη τερματισμό της σχέσης μας. Αυτό έγινε το Μάη του 2008.

Σκέφτηκα τότε ότι θα ήταν καλό, μιας και εγώ βρίσκομαι μακριά από την Ελλάδα και δεν είχα την άμεση δυνατότητα της επιτόπιας επίβλεψης της εκτύπωσης και διανομής, να γίνει μια ιστοσελίδα ή ένα ιστολόγιο που να στεγάσει, διαδικτυακά πλέον, όλη αυτή την εργασία και τους κόπους. Στην προσπάθεια αυτή τον πρώτο ρόλο, από τεχνικής άποψης, έπαιξε ο σύντροφος που είχε

δημιουργήσει και διαχειριζόταν τον ισότοπο Βραχόκηπος και σε αυτόν τρέχω ακόμα και σήμερα όταν αντιμετωπίζω τεχνικά προβλήματα. Εάν διαβάζει αυτές τις γραμμές τον ευχαριστώ θερμά για μια ακόμα φορά.

Στον ισότοπο, μπορεί να βρει κανείς πλούσιο υλικό σχετικά με την ιστορία του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος. Γιατί θεωρείς σημαντική την έρευνα και την αναψηλάφηση της ιστορίας του αναρχισμού και ποιες πιστεύεις ότι είναι οι επιδράσεις του «ούτε θεός – ούτε αφέντης» μέσα στο εγχώριο αναρχικό κίνημα;

Θα απαντήσω πρώτα στο δεύτερο σκέλος της ερώτησης. Δεν ξέρω, πράγματι, κατά πόσο το «Ούτε Θεός – Ούτε Αφέντης» έχει επηρεάσει το αναρχικό κίνημα στον ελλαδικό χώρο. Ούτε και μπορώ να γνωρίζω ποιες ακριβώς είναι οι επιδράσεις.

Γνωρίζω, όμως, πολύ καλά ότι το «Ούτε Θεός – Ούτε Αφέντης» διαβάζεται από πολύ κόσμο και όχι μόνο από αναρχικούς. Έχω κατά καιρούς δεχθεί μηνύματα από φοιτητές, μεταπτυχιακούς ή μη, ερευνητές, ανθρώπους που τους ενδιαφέρει η γενικότερη επαναστατική και κοινωνική ιστορία.

Επίσης, ο ισότοπος παρέχεται και ως σύνδεσμος σε διάφορες άλλες σελίδες και ιστολόγια.

Πιστεύω ότι αυτό γίνεται επειδή στο «Ούτε Θεός – Ούτε Αφέντης» παρουσιάζεται υλικό που δεν υπάρχει αλλού – εννοώ σε ελληνόγλωσσο μέσο του γενικότερου ελευθεριακού χώρου. Γίνονται βέβαια και αναδημοσιεύσεις, αλλά η μεγάλη πλειοψηφία του υλικού, ειδικά όσον αφορά το διεθνές αναρχικό κίνημα και την ιστορία του, είναι δικές μου μεταφράσεις, οι οποίες σήμερα θα πρέπει να αριθμούν εκατοντάδες άρθρα.

Είναι μια διαδικασία που, ναι μεν, φαντάζει ίσως βασανιστική σε μερικούς ή μη απαραίτητη σε άλλους, όμως την ακολουθώ χρόνια σχεδόν σε καθημερινή βάση και την τηρώ απαρέγκλιτα και θα συνεχίσω να το κάνω μέχρι το τέλος.

Με ευχαριστεί αφάνταστα αυτό που κάνω για δύο λόγους (και εδώ έρχομαι να απαντήσω στο πρώτο σκέλος της ερώτησής σας):

Θεωρώ άκρως απαραίτητη και σημαντική την αναψηλάφηση και την έλευση στο φως της ιστορίας του κινήματός μας γιατί πίστευα και πιστεύω ότι κίνημα χωρίς ιστορία και, άρα, χωρίς ιστορική συνείδηση, είναι λειψό κίνημα, είναι κίνημα που δεν μπορεί να αντλήσει διδάγματα από το πρόσφατο και το πιο μακρινό παρελθόν και να εξάγει συμπεράσματα.

Ένας άλλος, πολύ σημαντικός, επίσης, κατ' εμέ, λόγος, είναι και το ότι φέρνοντας στο φως την ιστορία του κινήματός μας τη διαφυλάσσουμε από παρερμηνείες και παραχαράξεις, όπως έχει συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν και εξακολουθεί να συμβαίνει, ακόμα και κάποιες φορές κι από τους ίδιους τους αναρχικούς...

«Το παρελθόν είναι ένα ύφασμα αλλά το μεγάλο στοίχημα είναι να διατηρήσουμε αναμμένη τη μικρή σταγόνα της βροχής.»

Ο πρόλογος του βιβλίου σου «Ο ήλιος της αναρχίας ανέτειλε» ξεκινάει με το παραπάνω δικό σου απόφθεγμα. Πράγματι, στο βιβλίο σου επιχειρείς να φωτίσεις αθέατες πτυχές της ιστορίας με τις οποίες δεν έχει καταπιαστεί η επίσημη ιστοριογραφία, αναφορικά με τους σταθμούς και τη δράση των πρώτων αναρχικών και ελευθεριακών αγωνιστών στο ελλαδικό χώρο από τα μέσα του 19ου αι. και έπειτα. Πώς αποφάσισες να καταπιαστείς και να εκπονήσεις μια ολοκληρωμένη μελέτη σχετικά με αυτό το θέμα, σε ποιες πηγές στηρίχθηκε και πόσο δύσκολη ήταν η διαδικασία της έρευνας και της συγκέντρωσης του απαραίτητου υλικού;

Ναι, το απόσπασμα που παραθέτετε είναι, από ένα μου ποίημα. Πιστεύω ότι έτσι ακριβώς είναι, μέσα από την έρευνα, την αναψηλάφηση, την έλευση στο φως όσο το δυνατόν περισσότερων πτυχών, παραμέτρων της

ιστορίας του διεθνούς κινήματός μας, αποκτούμε, αργά μεν, αλλά σταθερά, ιστορική συνείδηση, κάτι που συνιστά το ότι «διατηρούμε αναμμένη τη μικρή σταγόνα της βροχής» όπως διατείνομαι και στο στίχο μου. Γιατί αυτή η ιστορική συνείδηση χτίζεται λιθαράκι το λιθαράκι... Είναι πολύ συγκεκριμένη αυτή η διαδικασία και δεν μπορεί να ολοκληρωθεί διά μιας, απαιτεί θυσίες και ξεκάθαρη στόχευση. Και βέβαια δεν θέλεις να κάνεις πίσω, γιατί αποδεικνύεται αρκετά συναρπαστική...

Η όλη ιστορία για μένα ξεκίνησε το 1985-1986 όταν πια είχα αποφασίσει ότι δεν θα μπορούσα να μένω για πολύ ικανοποιημένος από τις ιστορίες που είχα διαβάσει μέχρι τότε για το εργατικό και σοσιαλιστικό κίνημα στον «ελλαδικό» χώρο, από τις οποίες όλες ήταν γραμμένες από μαρξιστές ιστορικούς, οι οποίοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αν δεν λοιδορούσαν τους ελάχιστους εκείνους αναρχικούς των τελευταίων χρόνων της δεκαετίας του 1890, τουλάχιστον κατέβαλαν κάθε προσπάθεια να αποσιωπήσουν σχεδόν τα πάντα, και αν αποφάσιζαν να παρουσιάσουν κάτι το έκαναν παραποιώντας το και παραχαράσσοντάς το.

Από την άλλη, θεωρούσα τουλάχιστον ηλιθιότητα το τότε ελλαδικό αναρχικό κίνημα να μην κάνει τίποτα για να ανακαλύψει την ίδια του την ιστορία, θανάσιμο λάθος... Αν και σχετικά γρήγορα κατάλαβα ότι το κίνημα

αυτό δεν είχε καμία απολύτως σχέση με το πρώτο εκείνο κίνημα δεκαετίες πριν.

Έτσι, συν τοις άλλοις, αποφάσισα να αφιερωθώ σε αυτό και με αυτόν το γνώμονα άρχισα να κινούμαι. Το ότι στάθηκε κατορθωτό, μετά από 29 ολόκληρα χρόνια, να εκδοθεί το «Ο Ήλιος της αναρχίας ανέτειλε» το θεωρώ μεγάλο επίτευγμα, αν αναλογιστεί κανείς ότι προσωπικά δεν ζω στην Ελλάδα τα τελευταία τριάντα χρόνια και ότι μέχρι σήμερα εξακολουθώ να βαδίζω στα ίδια μονοπάτια και να ενδιατρίβω στην ιστορία του παγκόσμιου αναρχικού κινήματος.

Όπως γράφω και στον πρόλογο εκείνου του βιβλίου, η διαδικασία εύρεσης και συγκέντρωσης του υλικού ήταν αρκετά επίπονη, γιατί σε πολλές περιπτώσεις έπρεπε να κινηθώ σε αχαρτογράφητες περιοχές από πολλές απόψεις. Οργανωμένο σύστημα βιβλιοθηκών και αρχείων δεν υπήρχε ακόμα, σχεδόν τα πάντα έπρεπε να ερευνηθούν και να συγκεντρωθούν και με προσωπικές επαφές και με γνωριμίες των... γνωριμιών, συστάσεις, και όποιον άλλον τρόπο φαινόταν πρόσφορος εκείνη την εποχή. Δεν είχα καμία βοήθεια από τον τότε αναρχικό χώρο, ο οποίος στην πλειοψηφία του αγνοούσε τα ιστορικά αυτά γεγονότα και μόνο κάτι είχε ακούσει για το Μαγκανάρα, τον Καραμπίλια και τους Πατρινούς και Πυργιώτες αναρχικούς ή αναρχοσοσιαλιστές.

Έπειτα, έπρεπε να γίνει αξιολόγηση του συγκεντρωμένου υλικού, διασταύρωση των στοιχείων, επαληθεύσεις και όλα αυτά, μια διαδικασία που δεν την γνώριζα καν, μιας και δεν ήμουν πανεπιστημιακός ούτε και θεωρούσα τον εαυτό μου ιστορικό. Ό,τι έκανα το έκανα με γνώμονα μια λαχτάρα, αν θέλετε, που είχα, να έρθουν στο φως όσο το δυνατόν περισσότερα στοιχεία για τους αγωνιστές εκείνης της εποχής κι ας μην ήταν όλα θετικά κι ας μην ακούγονταν όλα ευχάριστα στα αυτιά μας.

Επίσης, θέλω να τονίσω ότι ακόμα και με τον ογκώδη αυτό τόμο των 704 σελίδων, αλλά και το δεύτερο βιβλίο για την ελευθεριακή και ριζοσπαστική ελληνική Διασπορά, ένα έργο συνολικά χιλίων και πλέον σελίδων, δεν είναι ολοκληρωμένη η μελέτη. Γιατί πάρα πολλά από αυτά που παρατίθενται στα δυο αυτά βιβλία χρειάζονται τη δική τους συγκεκριμένη έρευνα. Υπάρχουν ακόμα αυτό που λέμε «γκρίζες περιοχές» που θέλουν ψάξιμο κι όλα τα επακόλουθα.

Στο κείμενο παρουσίασης του anarchism.espinblogs.net εκφράζουμε την πεποίθηση ότι οι πρώτοι αναρχικοί που έδρασαν στην Πελοπόννησο τον 19ο αιώνα υπήρξαν μια αυθεντική αντανάκλαση του παγκόσμιου αναρχισμού, που εκείνη την εποχή έκανε τα πρώτα του βήματα. Στον αντίποδα, ο αναρχικός χώρος που αναπτύχθηκε μεταπολιτευτικά στην Ελλάδα, είχε διαφορετικές

καταστατικές επιρροές. Αποτέλεσε μια ιδεολογική σύμμιξη ετερόκλητων θεωριών και ρευμάτων, συχνά ανταγωνιστικών, που αποκρυσταλλώθηκε οργανωτικά σε ένα ετερογενές σχήμα συλλογικοτήτων και ομάδων, χωρίς οργανικές οργανωτικές και πολιτικές μεταξύ τους συνδέσεις. Έχοντας πραγματευτεί με ιστορική και γνωστική επάρκεια τις καταβολές του αναρχισμού τον 19ο αιώνα και γνωρίζοντας το ίδιο καλά τους όρους συγκρότησης του σύγχρονου αναρχισμού στον ελληνικό χώρο, θεωρείς ότι η παραπάνω θέση είναι αληθής;

Ναι, φυσικά, είναι απόλυτα σωστή αυτή η θέση και αντικατοπτρίζει τη μεγάλη αλήθεια, την οποία ακόμα και σήμερα ελάχιστοι Ελλαδίτες αναρχικοί έχουν δει. Αυτό γίνεται, κατά τη γνώμη μου, τόσο γιατί εξακολουθεί να μην υπάρχει μια «δομημένη» αναρχική επαναστατική συνείδηση όσο και γιατί οι ελάχιστοι εκείνοι που ενδιατρίβουν στα ιστορικά αυτά ντοκουμέντα δεν διαθέτουν και τα ερμηνευτικά εργαλεία για να τα κατανοήσουν και να εξάγουν συμπεράσματα.

Πιστεύω ότι είναι απαράδεκτο, μερικοί στην Ελλάδα, να λένε ότι διαθέτουν αναρχικά αρχεία και βιβλιοθήκες και αυτά να είναι απλώς μερικά βιβλία, έντυπα ή άλλα υλικά σε κάποια ράφια. Δεν υπάρχει κάποια ιστορική έρευνα, είναι τραγικά ελάχιστες αυτές οι δουλειές που βλέπουν

το φως της δημοσιότητας και αυτές μετά από ατομικές πρωτοβουλίες και μόνο.

Το υποτιθέμενα οργανωμένο αναρχικό κίνημα στον «ελλαδικό» χώρο δεν έχει δει αυτόν τον τομέα, όπως δεν έχει δει και άλλους τομείς ίδιας σημασίας. Το αναρχικό κίνημα δεν διαθέτει αρχεία, ινστιτούτα, οργανωμένες βιβλιοθήκες, με ερευνητικό και εκδοτικό έργο, όπως γίνεται εδώ και δεκαετίες στην Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία, σε χώρες της Λατινικής Αμερικής. Τραγικά ελάχιστες και μισές δουλειές.

Το αναρχικό κίνημα που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα ήταν μέρος ενός γενικότερου διεθνούς κινήματος. Το ήξεραν δηλαδή, το είχαν εμπεδώσει οι ίδιοι. Οι Πατρινοί αναρχικοί εκείνης της εποχής (της δεκαετίας του 1870) επεδίωξαν από την πρώτη στιγμή να έρθουν σε επαφή με την αντιεξουσιαστική πτέρυγα της Α' Διεθνούς που συγκροτήθηκε τότε σε χώρες της Ευρώπης. Άσχετα εάν τα σχέδιά τους δεν ευοδώθηκαν, αλλά αυτό είναι αντικείμενο μιας άλλης συζήτησης.

Μετά την παρέλευση όλων αυτών των δεκαετιών, εμφανίστηκαν σχεδόν στα τέλη του 1971, οι πρώτοι αναρχικοί, αλλά χωρίς καμία ιστορική παράδοση, καμία συνέχεια από το αναρχικό κίνημα της Δυτικής Πελοποννήσου στα τέλη του 19ου αιώνα ή τις αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες των δεκαετιών 1910 και

1920, κανένα ιδεολογικό ή πολιτικό νήμα που να τους ενώνει με κάτι. Εμπνέονταν περισσότερο από τα κινήματα της δεκαετίας του 1960, τον Μάη του 1968 – και λίγο αργότερα το γερμανικό και ιταλικό κίνημα (της αυτονομίας)- μερικοί από κάποιες καταστασιακές και συμβουλιακές απόψεις –κυρίως της Λούξεμπουργκ κι αυτό χάρη στον Άγι Στίνα, αλλά και τον Καστοριάδη– και ελάχιστοι σε κάποιες απόψεις των κλασικών Μπακούνιν, Κροπότκιν, Μαλατέστα κ.ά.

Στην επανεμφάνισή του, ο ελληνικός αναρχισμός μην έχοντας κάποια ιστορική αναφορά και κάποια παράδοση με την οποία να συνδέεται, βάδιζε ανοργάνωτα και σπασμωδικά. Δεν έχουμε ακόμα και σήμερα την αποκρυστάλλωση μιας ιδιαίτερης τάσης και αυτό που προσπαθείται να «κυριαρχήσει» είναι ένα μίγμα ιδεών και πρακτικών εμπνευσμένων από μια πανσπερμία απόψεων και δοξασιών, που δε συνδέονταν κατ' ανάγκη μεταξύ τους.

Η δε συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων ήταν φοιτητές, μερικοί μαθητές και ελάχιστοι εργάτες.

Πολλές κινήσεις, βέβαια, εκείνης της εποχής μπορεί να χαρακτηρίζονταν από καυστικό χιούμορ και ευρηματικότητα, στην προσπάθεια συγκρότησης κριτικής της τότε επικρατούσας πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης, αλλά ο ελλαδικός αναρχισμός

αυτής της περιόδου ασχολήθηκε κυρίως με ζητήματα τρόπου ζωής, πολιτισμού, καλλιτεχνικά και άλλα παρεμφερή. Το αναρχικό αυτό κίνημα είχε φορείς κατ' αποκλειστικότητα τους νέους, καθώς ο αναρχισμός έγινε στην Ελλάδα συνώνυμο μιας νεανικής οργισμένης ηλικίας, ένα κίνημα νεολαϊστικής διαμαρτυρίας που φύτρωσε αρχικά στο Πολυτεχνείο, την πλατεία Εξαρχείων και τα περίξ.

Αρκετά ελάχιστοι ήταν εκείνοι οι αναρχικοί που συμμετείχαν στις προσπάθειες συγκρότησης ανεξάρτητου και αυτόνομου εργατικού πόλου, για παράδειγμα, μέσα από την ίδρυση εργοστασιακών σωματείων και την κήρυξη άγριων, ανεξέλεγκτων και μη ελεγχόμενων από κόμματα απεργιών και κινητοποιήσεων.

Ποιες πιστεύεις ότι είναι οι κύριες αδυναμίες του ελλαδικού αναρχικού χώρου και που αυτές οφείλονται;

Το μεγάλο λάθος του αναρχικού κινήματος στον «ελλαδικό» χώρο ήταν και εξακολουθεί να είναι, ότι υιοθέτησε ευθύς εξαρχής και υιοθετεί, μια αμυντική στάση απέναντι στο Κράτος και τους μηχανισμούς του και η πλήρης σχεδόν ενασχόλησή του περιστράφηκε κατ' αποκλειστικότητα γύρω από ζητήματα καταστολής, φυλακών και τα συναφή, εμπλεκόμενο σε ένα φαύλο

κύκλο συλλήψεων – συμπαράστασης – νέων συλλήψεων και τανάπαλιν. Παρέβλεψαν, εν πολλοίς, οι αναρχικοί και αναρχικές της εποχής, ότι η καταστολή σε βάρος τους ήταν -και εξακολουθεί να είναι- μια μόνο πτυχή της δράσης των κρατικών μηχανισμών ώστε να εξοντωθούν οι όποιες κοινωνικές αντιστάσεις δημιουργούνταν. Έτσι, μια σειρά άλλα ζητήματα που «έκαιγαν» την κοινωνία αφήθηκαν στην τύχη τους, αποκόπτοντας τον χώρο από την υπόλοιπη κοινωνία και οδηγώντας στη δημιουργία προσωποπαγών σχημάτων που ονομάστηκαν, κατ' ευφημισμόν, ομάδες, σχήματα που βέβαια δεν επεξεργάστηκαν ποτέ και δεν είχαν να προσφέρουν ένα πρόγραμμα στην κοινωνία.

Κάτι που εξακολουθεί να γίνεται σε μεγάλο βαθμό.

Ένα άλλο θανάσιμο λάθος ήταν ότι, αν και ο αναρχικός χώρος με τα χρόνια μεγάλωσε αριθμητικά και άλλαξε και η κοινωνική του σύνθεση, καθώς αρκετοί νέοι εργατικής προέλευσης και από τις λαϊκές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά και των άλλων πόλεων εισήλθαν σε αυτόν, δεν στάθηκε δυνατό να τεθεί στο εσωτερικό του κάποιο οργανωτικό ζήτημα και η ανοργανωσιά και η έλλειψη πειστικού πολιτικού προγράμματος και προοπτικής ήταν κάτι παραπάνω από εμφανή χαρακτηριστικά.

Αυτό συμβαίνει και μέχρι σήμερα που το αναρχικό κίνημα είναι αριθμητικά μεγάλο και σε πολλές

περιπτώσεις έχει εδώ και χρόνια ξεπεράσει κατά πολύ τη δυναμική ειδικά του χρεοκοπημένου αριστερισμού. Κακώς, πολύ κακώς, γιατί η ευκαιρία και οι συνθήκες εξακολουθούν να υπάρχουν, το πολιτικό σκηνικό και όλο το κομματικό φάσμα έχει καταρρεύσει, όχι μόνο αριθμητικά, αλλά και πολιτικά και ιδεολογικά και ηθικά, στα μάτια και στα μυαλά πολύ κόσμου.

Τα τελευταία χρόνια έχει αναπτυχθεί μια τάση στον ελλαδικό αναρχικό χώρο – αν μπορούμε πράγματι να την ορίσουμε ως τάση – η οποία προσπαθεί να “παντρέψει” τον αναρχισμό με τον μαρξισμό-λενινισμό. Ποια είναι η δική σου άποψη; Μπορούν τελικά να συμφιλιωθούν οι οπαδοί της καταστροφής του κράτους με τους οπαδούς του “εργατικού” κράτους;

Δεν καταλαβαίνω γιατί αναρχικοί έχουν υιοθετήσει πάρα πολλά στοιχεία του μαρξισμού-λενινισμού. Δεν καταλαβαίνω γιατί αναρχικοί τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα έχουν προσεγγίσει κινήματα και τακτικές του παρελθόντος, τύπου ΕΑΜ – ΕΛΑΣ και ΔΣΕ, ή ακόμα και πιο μεταγενέστερα, όπως τη «17 Νοέμβρη» ή ακόμα έχουν αρχίσει και κάποιο τύπο προσωπολατρίας σε πρόσωπα όπως πχ του Άρη Βελουχιώτη, του Τσε Γκεβάρα και άλλων.

Μου δίνουν την εντύπωση ότι το θεωρητικό και ιδεολογικό οπλοστάσιο του αναρχισμού εξαντλήθηκε και τρέχουν να θωρακιστούν με δάνεια από άλλες δοκιμασμένες και με τραγική κατάληξη θεωρίες, πολλές από τις οποίες -αν όχι όλες- κατέληξαν σε ολοκληρωτισμούς και εξαφάνιση ολόκληρων αυθεντικών κοινωνικών κινημάτων.

Η Αριστερά στην Ελλάδα, με προεξάρχον το ΚΚΕ, αποδύθηκε σε έναν αγώνα δρόμου με τη Δεξιά για να καταλάβει την εξουσία. Το ότι δεν την κατέλαβε οφείλεται στις παλινωδίες και την αλλοπρόσαλλη πολιτική της, αλλά αυτό δεν είναι πρόβλημα του αναρχικού κινήματος, ούτε κατά διάνοια. Η Αριστερά στο απόγειο της δόξας της είχε καταστείλει πλήρως, όχι μόνο κάποια ελευθεριακά ψήγματα στο εσωτερικό της, αλλά και τους τροτσκιστές, οι οποίοι με τη σειρά τους πίστευαν στην επίσης αλλοπρόσαλλη άποψη περί «εκφυλισμένων εργατικών κρατών». Το ποια κοινωνία ήθελαν φάνηκε και από τον τρόπο οργάνωσής τους και το πώς έδρασαν. Μια κάθετη, ιεραρχική, αρτηριοσκληρωτική οργάνωση με σιδερένια πυγμή.

Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν, προς τι όλο αυτό. Αν γίνεται επειδή η Αριστερά διέθετε ηρωικές μορφές αγωνιστών, κατά τη γνώμη μου πάλι λανθασμένη και επιζήμια είναι αυτή η τακτική.

Ποια χαρακτηριστικά στοιχεία έχουν αλλάξει και εξελιχθεί (προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο) στον αναρχικό χώρο κατά τα χρόνια που λείπεις από την Ελλάδα και ποια πιστεύεις ότι έχουν μείνει αμετάβλητα στον χρόνο;

Κατά τη γνώμη μου, αυτό που μένει το ίδιο είναι ότι οι αναρχικοί, εκτός βέβαια εξαιρέσεων, εξακολουθούν να είναι στην ουσία απόντες από την κοινωνία, ασχολούμενοι με τα δικά τους και με τον μικρόκοσμό τους. Ακόμα και η όποια παρέμβαση με ευρύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά γίνει είναι αποσπασματική. Παρ' ότι υπάρχουν τόσα στέκια, ομάδες, χώροι, έντυπα και άλλα μέσα, δεν έχει σταθεί δυνατό να τεθεί επί τάπητος το ζήτημα της ειδικής αναρχικής οργάνωσης και όχι της οργάνωσης σύνθεσης, που για μένα αποτελεί παράδειγμα προς αποφυγήν. Εξακολουθεί να υπάρχει διάχυτος αυτός ο αφορμαλισμός που δεν οδηγεί κάπου.

Το λέω αυτό γιατί αν θέλεις πράγματι να παρέμβεις συστηματικά στην κοινωνία και να συγκροτήσεις ένα συνεκτικό επαναστατικό πρόγραμμα που να προσφέρει χειροπιαστές προτάσεις στο κοινωνικό σώμα, πρέπει να έχεις και τον τρόπο, τα εργαλεία αυτά, για να το πετύχεις. Και αυτά δεν είναι άλλα από την είσοδο των αναρχικών στο μαζικό κοινωνικό κίνημα, όχι από θέση της όποιας ισχύος, αλλά από τη θέση του ισότιμου συμμετέχοντα, που όμως θα προσπαθήσει να διαχύσει,

να ενσταλάξει αποφασιστικά και να κάνει τις αναρχικές μεθόδους αγώνα την «καθοδηγητική» δύναμη αυτών των κινημάτων.

Ξέρω, βέβαια, ότι τέτοια παράδοση στον ελλαδικό χώρο δεν υπήρξε και δεν υπάρχει και σήμερα, εκτός ίσως από ελάχιστες περιπτώσεις ομάδων οι οποίες έχουν συνενωθεί σε μια ομοσπονδία, η οποία όμως είναι ακόμα μικρής εμβέλειας.

Όμως μια ματιά σε αναρχικά κινήματα, ειδικά σε μια σειρά χώρες της Λατινικής Αμερικής και τώρα και πριν, καθώς και μια ματιά σε ατράνταχτα ιστορικά παραδείγματα μαζικών αναρχικών κινημάτων (Μαχνοβτσίνα, Μαντζουρία, Κορέα, Ισπανία και άλλού) μπορεί να χρησιμεύσει ως έναυσμα, ως μαγιά.

Δεν θα κρύψω ότι η θέση μου αυτή απορρέει από την «πλατφορμιστική» θέαση στο εσωτερικό της αναρχικής κομμουνιστικής τάσης, της ονομαζόμενης και τάσης του αναρχισμού της ταξικής πάλης, που προωθεί το αναρχικό κίνημα της μαζικής γραμμής και τη λεγόμενη κοινωνική εισχώρηση (social Insertion) που υποστηρίζουν κυρίως οι σύντροφοι στη Λατινική Αμερική.

Όταν δημοσιεύτηκε το 1926 η Πλατφόρμα της Γενικής Ένωσης Αναρχικών από την ομάδα

εξόριστων αναρχικών Dielo Trunda συνάντησε αντιδράσεις από τμήματα του διεθνούς αναρχικού κινήματος και κατηγορήθηκε για “μπολσεβικισμό”. Μια κατηγορία που αν ληφθεί υπόψιν και το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συντάχθηκε η πλατφόρμα, η οποία συμπυκνώνει καίρια συμπεράσματα για τα αίτια της ήττας των αναρχικών από τους μπολσεβίκους κατά την επανάσταση στην Ρωσία και είναι γραμμένη από συντρόφους/ισσες που πολέμησαν στην πρώτη γραμμή εναντίον τους, αυτή η κατηγορία θα πρέπει να απορριφθεί. Βέβαια, οι λόγοι απόρριψης αυτής της κατηγορίας που μέχρι και σήμερα υιοθετείται τόσο από κομμάτια της συνθετικής τάσης, όσο και από τις αντι-οργανωτικές τάσεις, είναι πολλοί περισσότεροι και εκτός από ιστορικοί είναι και αξιακοί, ιδεολογικοί και στρατηγικοί.

Σε συνέχεια λοιπόν της αναφοράς σου στον “πλατφορμισμό”, θα ήθελες να αναφέρεις ορισμένους από τους λόγους που η κατηγορία περί “μπολσεβικισμού” σε σχέση με την Πλατφόρμα δεν ευσταθεί;

Κατ’ αρχάς, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι η “Πλατφόρμα” επρόκειτο να αποτελέσει τη βάση πάνω στην οποία θα στηριζόταν μια πιο ενδελεχής και πιο

αναλυτική εργασία της ομάδας των Ρώσων εξόριστων αναρχικών. Τόσο για τους λόγους για τους οποίους το αναρχικό κίνημα απέτυχε και είτε απορροφήθηκε από τον μπολσεβικισμό είτε βρέθηκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο εξωτερικό είτε ένα σημαντικό του μέρος γέμισε τα μπουντρούμια της Τσεκά και τις εξορίες, όσο και για να δοθεί μια γενική κατεύθυνση στο ζήτημα της οργάνωσης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ονομαστοί αναρχικοί διανοητές της εποχής, όπως ο Λουίτζι Φάμπρι, δέχτηκαν την κριτική και τις προτάσεις της “Πλατφόρμας”, ανεξάρτητα εάν λίγο μετά δεν συμμετείχαν οι ίδιοι στην ομάδα ή το περιβάλλον της ή τουλάχιστον σε σχετικές ενέργειες στο εσωτερικό των δικών τους κινημάτων.

Ήταν δε στα σκαριά, το 1926-1927, η ίδρυση μιας διεθνούς αυτής της τάσης, μιας και υπήρχαν ομάδες σε χώρες της Ευρώπης, κυρίως στη Γαλλία και την Ιταλία που ενστερνίστηκαν την “Πλατφόρμα”.

Επίσης, μην ξεχνάμε ότι σε μια από τις αποφασιστικές συνεδριάσεις της ομάδας των Ρώσων, επέδραμε η γαλλική αστυνομία και συνέλαβε όλους τους συμμετέχοντες.

Το ντοκουμέντο αυτό της “Πλατφόρμας” ήταν μια απλή μπροσούρα 26-28 σελίδων και αποτελούσε σχέδιο, δεν

ήταν καν τελικό κείμενο. Οπότε, ούτε οι ίδιοι οι συγγραφείς του ούτε ο τότε άμεσος περίγυρος της ομάδας των Ρώσων αυτών αναρχικών αναφέρονταν, αλλά ούτε και αρκετές οργανώσεις και ομάδες ανά τον κόσμο αναφέρονται σήμερα ξερά στην “Πλατφόρμα” και την ακολουθούν σαν εικόνισμα ή σκέτο θέσφατο.

Εξακολουθούν, όμως, να αναφέρονται στις οργανωτικές αρχές της “Πλατφόρμας”.

Κατά τη γνώμη μου, οι τότε επικριτές της “Πλατφόρμας” κακώς, αλλά και βιάστηκαν αρκετά να επιτεθούν στους συντρόφους αυτούς, τους κατηγόρησαν άδικα, ότι προσπάθησαν να μπολσεβικοποιήσουν το αναρχικό κίνημα. Ενώ αυτή η κατηγορία είναι παντελώς ανυπόστατη. Εάν δούμε την πορεία της ζωής και τα βιογραφικά στοιχεία των αγωνιστών αυτών θα δούμε ότι ήταν αυτοί που υπέφεραν περισσότερο στα χέρια των Μπολσεβίκων – και άλλοι, φυσικά. Οπότε η κατηγορία αυτή πιστεύω ότι έχει εκπέσει παντελώς και με την πάροδο τόσων δεκαετιών. Έχει πλέον αποδειχθεί και ιστορικά.

Μια άλλη κατηγορία που οι ακόλουθοι της σύνθεσης προσάπτουν στους συγγραφείς της “Πλατφόρμας” είναι ότι με την πρόταση για συγκρότηση μιας Γενικής Ένωσης Αναρχικών, προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα αναρχικό κόμμα. Αυτό όμως είναι λάθος. Γιατί δεν είναι

αντιαναρχικό να θέλεις να συγκροτήσεις μια αναρχική οργάνωση που να αποτελείται από υγιή επαναστατικά στοιχεία, με συγκεκριμένη πολιτική και θεωρητική κατάρτιση, που να είναι έτοιμα να παίξουν ενεργό και καθοριστικό ρόλο στα μαζικά κοινωνικά κινήματα, και όχι από ευκαιριακούς και συγχυσμένους, που φτιάχνουν χαλαρές ομάδες και που εξαφανίζονται μετά από λίγο χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος, καμιά επίδραση, καμιά κληρονομιά πίσω τους.

Οι Ρώσοι αυτοί αναρχικοί στόχευσαν κατευθείαν στην καρδιά του προβλήματος, που κατά τη γνώμη τους και σύμφωνα με τη δική τους εμπειρία, συνεισέφερε τα μέγιστα στην ανοργανωσιά, τις παλινωδίες και τελικά στη διάλυση του αναρχικού κινήματος στη Ρωσία.

Δεν είναι εφικτό να έχουμε μια αναρχική οργάνωση που να συγκεντρώνει όλες τις τάσεις του αναρχισμού (τουλάχιστον τις γνωστές) ούτε μπορούμε να έχουμε οργανώσεις που άλλα λένε στο πρόγραμμά τους και άλλα κάνουν στην πράξη σε καθημερινό επίπεδο. Ειδικά στη σημερινή συγκυρία διεθνώς, η ειδική αναρχική πολιτική οργάνωση είναι το ζητούμενο.

Ούτε πρέπει να μας φοβίζουν λέξεις όπως “κόμμα”, “μάζα”, “εργατική τάξη”, “μαζικό κίνημα”, “πολιτική οργάνωση”. Άλλωστε, σημαντικοί αναρχικοί διανοητές εκείνου του καιρού, όπως ο Μαλατέστα και άλλοι, πάντα

στα γραπτά τους χρησιμοποιούσαν αυτούς τους όρους. Και, επίσης, είχαν και έχουν άλλη χροιά στις ξεχωριστές γλώσσες.

Βέβαια, οι όροι αυτοί έχουν αλλάξει υφή και ουσία στις σημερινές συγκυρίες, αλλά ο πυρήνας τους, ως αντίληψη, παραμένει.

Ο αναρχισμός δεν είναι κάποια χαλαρή, απολίτικη και χίπικου στυλ ιδεολογία, είναι γέννημα και θρέμμα μαζικών κινημάτων, αρχικά της Α' Διεθνούς και μετέπειτα μαζικών εργατικών και κοινωνικών κινημάτων σε μια σειρά χώρες και περιφέρειες του κόσμου, που μετά από κάποια ύφεση που ακολούθησε την ήττα στην Ισπανία, αναζωογονήθηκε και έφτασε στις μέρες μας μέσω ανοιχτών, αμεσοδημοκρατικών και μαζικών κινημάτων του καιρού μας (Ζαπατίστας κλπ).

Την “Πλατφόρμα” δεν θα τη δούμε στενά ως ένα μεμονωμένο ντοκουμέντο, που γράφτηκε 96 χρόνια πριν. Ούτε όλα όσα γράφονται στο ντοκουμέντο αυτό, από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα ισχύουν σήμερα. Θα τη δούμε σε σχέση με το ιστορικό πλαίσιο της εποχής της, αλλά και σε συνάρτηση με μεταγενέστερα ντοκουμέντα που ενίσχυσαν την τάση και τους στόχους για μια ξεκάθαρα αναρχική πολιτική οργάνωση – και τέτοια ντοκουμέντα είναι το “Μανιφέστο του Ελευθεριακού Κομμουνισμού” του Ζορζ

Φοντενί, το έργο “Για μια Φρέσκια Επανάσταση” της ισπανικής ομάδας “Οι Φίλοι του Ντουρρούτι”, τη Διακήρυξη της Βουλγαρικής Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας του ’30-’40, καθώς και ντοκουμέντα ομάδων και οργανώσεων των τελευταίων δεκαετιών σε μια σειρά χώρες (Γαλλία, Ιταλία, χώρες Λατινικής Αμερικής).

Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναφέρω ότι ενδεικτικό του κομφούζιου και της έλλειψης ξεκάθαρης πλεύσης του ελλαδικού αναρχικού χώρου, είναι ότι η “Πλατφόρμα” μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε στα ελληνικά μόνο στη δεκαετία του 2000, όπως και το “Μανιφέστο του Ελευθεριακού Κομμουνισμού” του Ζορζ Φοντενί και άλλα κείμενα. Στη δεκαετία του 1970 (συγκεκριμένα το 1978 στο πρώτο τεύχος του περιοδικού “Μαύρος Ήλιος”) μεταφράστηκε και δημοσιεύτηκε η πρώτη απάντηση του Ερρίκο Μαλατέστα στην “Πλατφόρμα” με τον τίτλο “Για ένα Αναρχικό Πρόγραμμα”. Δηλαδή πρώτα δημοσιεύεται η απάντηση και μετά από χρόνια το ντοκουμέντο στο οποίο αυτή απαντάει!...

Έκτοτε και μέχρι το 2000 δεν υπήρξε ούτε φωνή ούτε ακρόαση.

Και με την ευκαιρία αυτή, θέλω να πω ότι υπήρχαν εκείνη την περίοδο γλωσσομαθείς σύντροφοι στην Ελλάδα και κάποιοι από αυτούς ήξεραν την ύπαρξη της

“Πλατφόρμας” και των άλλων ντοκουμέντων, αλλά προτίμησαν να αφήσουν το χώρο στις παθογένειές του.

Επίσης, πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι την έκδοση της “Πλατφόρμας” και την πρώτη απάντηση σε αυτήν του Ε. Μαλατέστα, ακολούθησε μια σειρά κειμένων (κυρίως από τον Πιορτ Αρσίνοφ), απαντήσεων και ανταπαντήσεων. Πολλά από αυτά είναι μεταφρασμένα εδώ και κάποια χρόνια στα ελληνικά και βρίσκονται εδώ: <http://www.nestormakhno.info/greek/index.htm>

Πώς κατά την γνώμη σου μπορούν να μπουν οι βάσεις για την ανάπτυξη ενός οργανωμένου αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα; Ποιες πρωτοβουλίες πιστεύεις ότι πρέπει να παρθούν για να μεταβούμε από τον υπάρχοντα αφορμαλιστικό και χωρίς στρατηγική πυξίδα χώρο σε ένα οργανωμένο αναρχικό κίνημα με σαφήνεια ιδεολογικής-πολιτικής ταυτότητας και τακτικών-στρατηγικών στόχων;

Πιστεύω ότι το ίδιο πρόβλημα που αντιμετωπίζει το αναρχικό κίνημα σήμερα σε αρκετές χώρες, το αντιμετωπίζει και το ελλαδικό κίνημα. Μιλώ, δηλαδή, για το ότι αρκετοί από μας που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συμμετέχουμε στο γενικότερο κοινωνικό κίνημα, συνειδητοποιούμε την ανάγκη να προβούμε σε μια ποιοτική μεταστροφή, κυρίως από τις ομάδες

προπαγάνδας προς τις οργανώσεις με ξεκάθαρο πολιτικο-επαναστατικό χαρακτήρα.

Είναι απαραίτητο να προχωρήσουμε από τις ομάδες προπαγάνδας στην πολιτική οργάνωση, κάτι βέβαια το οποίο απαιτεί μια βαθιά πολιτική μεταμόρφωση, η οποία θα επιτρέψει την ανάπτυξή μας σε πολιτικό επίπεδο και με τη σειρά του θα επιτρέψει τη μετατροπή του ελευθεριακού ή αναρχικού χώρου σε μαζικό κίνημα. Αυτή η μετατροπή απαιτεί δραστική αλλαγή της σκέψης και της πράξης προς ένα συγκεκριμένο επαναστατικό πρόγραμμα δράσης. Και σας διαβεβαιώ ότι υπάρχουν αυτή τη στιγμή αρκετές οργανώσεις ανά τον κόσμο που ασχολούνται με την κατάρτιση ενός ελευθεριακού σχεδίου για το παρόν και το άμεσο μέλλον.

Υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα σε μια πολιτική οργάνωση και την ομάδα προπαγάνδας και αυτή δεν αφορά τον αριθμό των αγωνιστών της κάθε ομάδας αλλά το πολιτικό και θεωρητικό τους επίπεδο.

Ενώ οι ομάδες προπαγάνδας δεν μπορούν πλέον να προσφέρουν περισσότερο στην κοινωνία από ένα πολιτικό και ιδεολογικό όραμα και, στην καλύτερη περίπτωση, μερικά συνθήματα, η επαναστατική πολιτική οργάνωση μπορεί να προσφέρει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα και τακτική, μια συγκεκριμένη στρατηγική με

κοντοπρόθεσμους, μεσοπρόθεσμους και μακροπρόθεσμους στόχους.

Ο κύριος λόγος ύπαρξης μιας πολιτικής ελευθεριακής, αναρχικής οργάνωσης είναι η ικανότητά της να αναπτύσσει μια πολιτική γραμμή που να δίνει την κατεύθυνση για συλλογική δράση σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο εύρος σε έναν ή περισσότερους καθορισμένους κοινωνικούς τομείς (π.χ. σπουδαστές, εργαζόμενους κ.λπ.) ή σε μια δεδομένη τοποθεσία.

Η οργάνωση αυτού του είδους είναι ένας χώρος σύγκλισης επιπέδων και τα μέλη μιας τέτοιας οργάνωσης δεν πρέπει να ενδιαφέρονται μόνο για την οργανωτική παρουσία, αλλά και για την πολιτική κατεύθυνση. Αυτή η κατεύθυνση είναι η βάση μιας σειράς συγκεκριμένων και σαφών παρεμβάσεων στις κοινωνικές συγκρούσεις.

Αυτό που λέμε πούρο («γνήσιο») αναρχισμό δεν είναι πλέον αρκετό και αναγκαίο, αναγκαίο είναι να αναπτυχθεί ένα συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο. Αυτή η γραμμή δράσης είναι πρωταρχικής σημασίας, δεδομένου ότι το πραγματικό πρόβλημα δεν είναι αν θα κερδίσουμε ή αν θα χάσουμε έναν συγκεκριμένο αγώνα, αλλά τι να κάνουμε και πώς για τη συνέχιση του αγώνα.

Βασικά, πρέπει να εγκαταλείψουμε το όραμα μιας επανάστασης σαν να είναι κάτι σαν μια αποκαλυπτική,

μαγική στιγμή που θα έρθει ένα ωραίο πρωινό. Η ιστορία μας διδάσκει ότι οι επαναστάσεις είναι αποτέλεσμα μιας παρατεταμένης και βασανιστικής διαδικασίας μέσα στο χρόνο. Ο ρόλος των αναρχικών επαναστατών είναι να προωθούμε στο κοινωνικό τερέν το πρόγραμμα για το οποίο μιλούσαμε μόλις πριν και να μην περιμένουμε μια κάποια μακρινή ημέρα της επανάστασης, σε μια μακρινή αυγή.

Πως είναι οργανωμένο το αναρχικό κίνημα στην Αυστραλία και ποια είναι η παρέμβαση και η επιρροή του στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες;

Το αναρχικό κίνημα στην Αυστραλία, αν και έχει παρουσία και δράση που εκκινεί από τις τελευταίες δυο δεκαετίες του 19ου αιώνα, δεν έχει καταφέρει να έχει μια αρκετά μαζική παρουσία.

Οι δύο κύριες τάσεις του νεαρού αναρχικού κινήματος ήταν μιας αναρχοκομμουνιστικής κατεύθυνσης και μιας ατομικιστικής, με αναφορές κυρίως στους Αμερικανούς αναρχοατομικιστές της εποχής. Τα πρώτα χρόνια του 20ού αιώνα εμφανίστηκε η IWW, η οποία με τον ιδιότυπο αναρχοσυνδικαλισμό της απορρόφησε σημαντικό αριθμό αγωνιστών και η οποία την περίοδο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου αποτέλεσε την κύρια επαναστατική οργάνωση που αντιτάχθηκε στη συμμετοχή της Αυστραλίας στον πόλεμο στο πλευρό

των Βρετανών, και το πλήρωσε αυτό με συλλήψεις, καταδίκες και στην ουσία τη διάλυσή της.

Από εκεί και πέρα, το αναρχικό κίνημα πέρασε σε μια λίγο-πολύ υποχώρηση, ειδικά με την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος (1920), αλλά και φυσικά ως αποτέλεσμα άλλων λόγων, όπως την πτώχευση και την κρίση του 1929-1930, την πόλωση του πολιτικού φάσματος και άλλα.

Ωστόσο, οι αναρχικές ομάδες και η δράση δεν εξαφανίστηκαν. Διατηρήθηκαν κυρίως με την αντιφασιστική δράση, στη δεκαετία του 1930, ειδικά με την παρουσία αρκετών αναρχικών στους κόλπους της ιταλικής παροικίας. Αυτό γιατί οι ιταλικές παροικίες ανά τον κόσμο ήταν μοιρασμένες, οι μεν υποστήριζαν το καθεστώς Μουσολίνι, οι δε εναντιώνονταν, κυρίως αριστεροί και αναρχικοί.

Το 1950-1952 αφίχθηκε στην Αυστραλία μια μεγάλη ομάδα εξόριστων Βούλγαρων αναρχικών, γύρω στα 100 άτομα, οι οποίοι συγκρότησαν δική τους οργάνωση στη γλώσσα τους (στο Σίδνεϊ). Την ίδια εποχή άρχισαν να καταφθάνουν Ισπανοί αναρχοσυνδικαλιστές και αναρχικοί, επίσης εξόριστοι, σε κύματα, με το τελευταίο κύμα να φτάνει στα μέσα της δεκαετίας του 1960. Και αυτοί συγκρότησαν τις δικές τους οργανώσεις και εξέδωσαν έντυπα στη γλώσσα τους. Βλέπουμε δηλαδή

ότι τα χρόνια εκείνα ο αναρχισμός στην Αυστραλία ήταν κατεξοχήν μεταναστευτικός και κατά βάση μη αγγλόφωνος.

Αυτό που σήμερα θεωρείται αναρχικό κίνημα (επαν)εμφανίστηκε στη δεκαετία του 1960 κυρίως μέσω της αντικουλτούρας, των χίπις και των συναφών τάσεων της εποχής. Ο αφορμαλισμός βέβαια ήταν στο έπακρο. Μόνο στη δεκαετία του 1970 εμφανίστηκε και παγιώθηκε κατά κάποιο τρόπο μια αναρχοσυνδικαλιστική παρουσία και δράση, στη Μελβούρνη και το Σίδνεϊ, με συγκρότηση ομοσπονδίας, έκδοση εντύπων και παρουσία σε συγκεκριμένους εργατικούς χώρους (όπως τη δημόσια συγκοινωνία).

Σήμερα, τα τελευταία χρόνια, αυτό που κυρίως πρέπει να κατατεθεί είναι η συγκρότηση αναρχοκομμουνιστικών ομάδων και μάλιστα της «πλατφορμιστικής» και *especificista* τάσης του διεθνούς κινήματος.

Την αρχή την έκανε το 2004 η Melbourne Anarchist Communist Group (MACG – Αναρχοκομμουνιστική Ομάδα Μελβούρνης), μια μικρή αλλά πολύ σοβαρή ομάδα και της οποίας είμαι από τους ιδρυτές. Η ομάδα είχε και έχει σοβαρή παρουσία κυρίως στο συνδικαλιστικό χώρο, μιας και όλοι/ες είμαστε μέλη των συνδικάτων των χώρων εργασίας μας, αλλά και στον αντιφασιστικό χώρο. Τελευταία έχουμε αρχίσει να δίνουμε πολύ μεγάλη

προσοχή στο τεράστιο και καθοριστικό για τον ίδιο τον πλανήτη ζήτημα της κλιματικής αλλαγής, αλλά πάντα σε σύνδεση με μια ταξική ανάλυση.

Τα τελευταία δύο χρόνια υπάρχουν και άλλες αναρχικές κομμουνιστικές ομάδες, όπως οι Geelong Anarchist Communists (από το Geelong, μεγάλη πόλη μια ώρα στα δυτικά της Μελβούρνης), Mutiny – Black Flag Sydney (από το Σίδνεϊ) και Anarchist Communist Meanjin (από το Brisbane). Σύντροφοι από τις ομάδες αυτές ασχολούνται και με τον πολύ σημαντικό ιστότοπο Red and Black Notes. <https://www.redblacknotes.com/>

Επίσης, όλες οι ομάδες αυτές συνεργάζονται και με την ομάδα Tamaki Makaurau Anarchists (ιθαγενής ονομασία, από το Auckland της Νέας Ζηλανδίας).

Από πέρσι βρισκόμαστε όλες οι ομάδες αυτές σε μια μόνιμη διαβούλευση μεταξύ μας, έχοντας κάνει κοινές προκηρύξεις, έχοντας σχέδια για έκδοση κοινού θεωρητικού εντύπου (το οποίο να πω ότι αναμένεται να εμφανιστεί μέσα σε αυτόν τον χρόνο) και με απώτερο στόχο τη συγκρότηση Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας στην Ωκεανία (Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία).

Επίσης, βρισκόμαστε και σε σύνδεση με το διεθνές δίκτυο του Anarkismo, στην εκδοτική ομάδα του οποίου συμμετέχω.

Ποια είναι τα κύρια πεδία ενασχόλησης του αναρχικού κινήματος στην Αυστραλία σ' αυτή την περίοδο; Υπάρχουν αγώνες, κινητοποιήσεις, οργανωτικές προσπάθειες που βρίσκονται σε εξέλιξη που θα ήθελες να αναφέρεις;

Ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια και λόγω των αλλεπάλληλων lockdown, κυρίως στη Μελβούρνη και το Σίδνεϊ, η περισσότερη δουλειά περιστρεφόταν κυρίως σε εβδομαδιαίες διαδικτυακές συνελεύσεις μεταξύ μας και σεμινάρια θεωρίας και απόκτησης ιδεολογικής κατάρτισης. Τις περιόδους που δεν είχαμε lockdown και τώρα, δηλαδή τους τελευταίους μήνες, ασχολούμαστε με τα εργασιακά, μιας και δεν έχουν ικανοποιηθεί αιτήματα εργατικών χώρων, με το σύστημα υγείας, μιας και έχει επιβαρυνθεί τελευταία με τα κρούσματα από τη μετάλλαξη «Όμικρον», πιέζοντας για άμεσα μέτρα ανακούφισης κλπ, και με το αντιφασιστικό, μιας και το κίνημα των αρνητών της πανδημίας και των εμβολίων των τελευταίων μηνών είναι κυρίως δημιούργημα της άκρας δεξιάς και των κάθε είδους φασιστών.

Τα τελευταία δύο χρόνια η πανδημία covid19 έχει στοιχίσει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Η

κρατική διαχείριση σε επιμέρους σημεία μπορεί να διαφέρει ανάμεσα στα κράτη του καπιταλιστικού κόσμου, ωστόσο οι ομοιότητες θεωρούμε ότι είναι πολλαπλάσιες. Θα ήθελες να μας ενημερώσεις σχετικά με τις επιπτώσεις της covid 19 στην Αυστραλία καθώς και την εκεί κρατική διαχείριση της πανδημίας; Ποια είναι τα μέτρα που βρίσκονται σε ισχύ και πώς λειτουργεί το εγχώριο σύστημα υγείας;

Η κρατική διαχείριση της πανδημίας εδώ δεν ήταν και δεν είναι ίδια σε όλη την Αυστραλία. Κάθε τοπική κυβέρνηση (γιατί θα πρέπει να ξέρετε ότι η Αυστραλία είναι ομοσπονδιακή χώρα και κάθε τοπική κυβέρνηση έχει την αυτονομία της και διαχειρίζεται όπως αυτή θέλει τα διάφορα ζητήματα, πέρα βέβαια από τα κοινά, όπως άμυνα, ανώτερη εκπαίδευση, μετανάστευση και άλλα, που είναι ευθύνη της ομοσπονδιακής κυβέρνησης).

Οι δύο μεγαλύτερες Πολιτείες (States), δηλαδή Νέα Νότια Ουαλία (πρωτεύουσα Σίδνεϊ) και Βικτώρια (πρωτεύουσα Μελβούρνη), αντιμετώπισαν την πανδημία με lockdown και παρόμοια μέτρα. Η δε εκπαίδευση και άλλοι τομείς εργάστηκαν κατά 90% διαδικτυακά. Εδώ και μερικούς μήνες όμως δεν υπάρχουν lockdown, μιας και το ποσοστό των διπλά εμβολιασμένων είναι από τα πιο υψηλά στον κόσμο (94%-95%). Παρέμειναν βέβαια κάποια περιοριστικά

μέτρα (μάσκες στα MMM και καταστήματα και παρόμοια).

Στις άλλες Πολιτείες της χώρας (Νότια Αυστραλία, Δυτική Αυστραλία, Βόρεια Περιοχή, Κουίνσλαντ, Περιοχή Πρωτεύουσας και Τασμανία) δεν επιβλήθηκαν lockdown, ή πολύ μικρής διάρκειας, μιας και δεν είχαν κρούσματα, ή είχαν πολύ ελάχιστα και μόνο τελευταία με τη μετάλλαξη «Όμικρον» είχαν κάποια παραπάνω προβλήματα.

Οι τοπικές και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση προωθούσαν ως κύριο όπλο τον εμβολιασμό, ενώ βέβαια έσπρωχναν και αυτές το άνοιγμα της οικονομίας και όλα αυτά, με κάθε κόστος. Αλλά δεν το έκαναν έτσι όπως γίνεται στην Ελλάδα και αλλού. Δεν λέω ότι τους ενδιαφέρει η υγεία και η ζωή της εργατικής τάξης, αλλά και να ήθελαν δεν μπορούν να ασκήσουν ακραία θανατοπολιτική, γιατί και μετρούν το πολιτικό κόστος και η νοοτροπία της κοινωνίας εδώ είναι διαφορετική.

Η πλειοψηφία της αυστραλιανής κοινωνίας δεν πανικοβάλλεται εύκολα, έχει ισχυρά στοιχεία αυτοοργάνωσης, δεν περιμένει να κάνουν το πρώτο βήμα οι κυβερνήσεις, κινητοποιείται αμέσως (ειδικά σε θέματα περιβάλλοντος και υγείας) και δείχνει τη δυσαρέσκειά της στις εκλογές.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η Αυστραλία με 25 εκατομμύρια πληθυσμό έχει έως τώρα το ένα τρίτο των θανάτων από Covid σε σχέση με τον αριθμό των θανάτων που έχει η Ελλάδα με μόλις 10 εκατομμύρια πληθυσμό. Αυτοί που έχουν χτυπηθεί ιδιαίτερα είναι γέροντες και το όλο σύστημα των γηροκομείων.

Αλλά τους τελευταίους δύο σχεδόν μήνες με δεκάδες χιλιάδες κρούσματα καθημερινά της μετάλλαξης «Όμικρον», κυρίως στο Σίδνεϊ και τη Μελβούρνη, δεν υπάρχει lockdown, λόγω του πολύ υψηλού ποσοστού των εμβολιασμένων, αλλά υπάρχουν μια σειρά άλλα μέτρα. Η πολιτική των κυβερνήσεων και των υπηρεσιών υγείας εστιάζεται πλέον στον αριθμό των καθημερινά νοσηλευόμενων και όχι στον αριθμό των κρουσμάτων.

Ποιες είναι οι θέσεις των αναρχικών στην Αυστραλία σχετικά με την πανδημία Covid19 και την κρατική της διαχείριση;

Το 99% των αναρχικών και του γενικότερου αριστερού και συνδικαλιστικού κινήματος τάσσεται υπέρ των εμβολίων. Όλοι και όλες έχουμε εμβολιαστεί, αλλά ταυτόχρονα αγωνιζόμαστε για μεγαλύτερη φροντίδα των αρρώστων από τον ιό, για δραστική αποσυμφόρηση του νοσηλευτικού συστήματος, για δωρεάν παροχή υλικών και μέσων, για παροχή μισθών και ανάλογων επιδομάτων, για ιδιαίτερη προσοχή σε

βασικούς εργασιακούς κλάδους και όλα αυτά. Επίσης, όπως είπα και πριν, αγωνιζόμαστε εναντίον της άκρας δεξιάς και των κάθε είδους φασιστών που πήραν κεφάλι οργανώνοντας και χρησιμοποιώντας ένα κίνημα ελάχιστων χιλιάδων αντιεμβολιαστών, το οποίο συνεχίζει ακόμα, αλλά καθώς το ποσοστό των εμβολιασμένων ανεβαίνει τόσο αυτό μειώνεται.

Είναι σημαντικό να πω ότι στα περισσότερα από αυτά συνεργαζόμαστε με οργανώσεις της Αριστεράς, συσπειρώσεις από τα κάτω και αντιιεραρχικά σχήματα.

Χαρακτηριστικά, παραθέτω ένα κείμενο της ομάδας μας, στα αγγλικά, για τα εμβόλια. Οι θέσεις αυτές είναι πάνω-κάτω οι ίδιες τουλάχιστον των ομάδων που αναφέρω εδώ.

<https://melbacg.wordpress.com/2021/03/26/the-vaccines/>

